

USNESENÍ

Krajský soud v Brně projednal ve veřejném zasedání konaném dne 16. 11. 2022 **odvolání** obžalovaného: **P. F.**, narozený XXXXX, bez pracovního poměru, trvale bytem XXXXX, proti rozsudku Okresního soudu v Prostějově ze dne 13. 9. 2022, č. j. 2 T 89/2022-166, a rozhodl

takto:

Podle § 256 trestního řádu **se odvolání obžalovaného zamítá.**

Odůvodnění:

1. Napadeným rozsudkem Okresní soud v Prostějově uznal obžalovaného P. F. vinným ze spáchání zvláště závažného zločinu znásilnění dle § 185 odst. 1, 2 písm. a) trestního zákoníku a zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku ve stádiu pokusu dle § 21 odst. 1 trestního zákoníku, kterých se měl obžalovaný dopustit tím, že dne 5. 3. 2022 v době od 21:05 hodin do 21:30 hodin v Prostějově, na ulici Úprkova v prostorech městské tržnice, nejprve poškozenou P. G., nar. XXXXX, oslovil s požadavkem na soulož, což poškozená odmítla, proto, využiv i její opilosti, ji chytil za obě ruce a přesto, že se vzpírala, ji odvedl k nedalekým stolům, tam ji položil na zem na záda, proti její vůli jí stáhnul kalhoty i s kalhotkami ke kotníkům, a i přes její přetrvávající aktivní odpor, spočívající jak v pokračujícím slovním odmítání, tak i v odstrkování, si stáhl kalhoty i s trenýrkami, roztáhl poškozené nohy od sebe, nalehl na ni a vykonal na ní soulož v podobě penilně-vaginálního styku, bez ejakulace, následně ještě poškozenou P. G. uhodil kamenem do hlavy, čímž jí způsobil tři tržné ranky v týlní krajině; toto zranění si sice vyžádalo toliko jednorázové ošetření a mj. sešití, ovšem s ohledem na způsob útoku, jeho zaměření a použitou zbraň mohl poškozené reálně způsobit daleko závažnější zranění, mající charakter těžké újmy na zdraví, k čemuž nedošlo toliko vlivem náhodných okolností.
2. Obžalovanému byl dle § 145 odst. 1 trestního zákoníku za použití § 43 odst. 1 trestního zákoníku uložen úhrnný trest odnětí svobody v trvání 36 (třiceti šesti) měsíců se zařazením pro výkon trestu do věznice s ostrahou. Obžalovaný byl zavázán dle § 228 odst. 1 trestního řádu nahradit majetkovou škodu poškozené Všeobecné zdravotní pojišťovně České republiky ve výši 3.959 Kč.

3. Proti tomuto rozsudku podal obžalovaný prostřednictvím ustanovené obhájkyňe odvolání do výroku o vině a trestu. V jeho rámci uvedl, že pokud jde o trestný čin znásilnění, k tomuto činu se od počátku jeho výpovědi doznal a popsal děj, jak si ho pamatoval. Nikdy nepopíral, že vykonal soulož na poškozené a že k ní nedošlo dobrovolně. Tento čin ovšem neplánoval, byl to momentální nápad, když poškozenou viděl na tržišti. Chtěl se také poškozené omluvit, ale nebyla k tomu příležitost. Obžalovaný dále zpochybnil míru zavinění ve vztahu k druhému z obou zvláště závažných zločinů, když popsal skutek uhození kamenem s tím, že však neměl v úmyslu poškozenou zranit, kamenem sice hodil, ale nikoli v úmyslu jí ublížit. Takový úmysl podle obžalovaného nevyplývá ze žádného důkazu. Dále obžalovaný stran uloženého trestu namítá, že soud nevzal v úvahu skutečnost, že se k jednání doznal, spáchaného skutku je mu líto a připomněl, že dozorcující státní zástupkyňe před Okresním soudem navrhovala uložení ještě podmíněného trestu odnětí svobody. Nepodmíněný trest v trvání 3 roků považuje za nepřiměřeně vysoký, navrhuje, aby bylo zohledněno jeho doznání, také lítost a jeho nízký věk, kdy v době činu měl 19 roků. Závěrem tedy navrhl, aby odvolací soud rozsudek zrušil a uložil mu trest při dolní hranici zákonné trestní sazby s podmíněným odkladem jeho výkonu.
4. Krajský soud v Brně jako soud odvolací přezkoumal dle § 254 odst. 1 trestního řádu zákonnost a odůvodněnost všech výroků napadeného rozsudku, jakož i správnost postupu řízení, které jeho vydání předcházelo, a dospěl k následujícím závěrům.
5. V řízení, které předcházelo napadenému rozsudku, bylo postupováno v souladu s ustanoveními trestního řádu, zejména s těmi, které mají zabezpečit objasnění věci a právo obžalovaného na řádnou obhajobu. Řízení nebylo zatíženo žádnými podstatnými vadami, které by mohly mít vliv na správnost a zákonnost rozsudku, nebyl shledán důvod pro jeho zrušení podle § 258 odst. 1 písm. a) trestního řádu.
6. Odvolací soud má za to, že soud I. stupně dospěl ke správným a úplným skutkovým zjištěním na základě všech důkazů provedených u hlavního líčení, přičemž dokazování bylo provedeno v rozsahu stanoveném v § 2 odst. 5 trestního řádu tak, aby byl zjištěn skutkový stav věci, o kterém nejsou důvodné pochybnosti a v rozsahu nezbytném pro rozhodnutí. Současně také prvostupňový soud své skutkové a právní závěry zcela přesně a pečlivě odůvodnil a ve svém rozhodnutí provedené důkazy zhodnotil tak, jak mu to ukládá ustanovení § 2 odst. 6 trestního řádu. Také odůvodnění napadeného rozsudku zcela splňuje požadavky vyplývající z ustanovení § 125 odst. 3 trestního řádu a vzhledem k tomu, že se odvolací soud se zde popsanou argumentací ztotožnil (zejména pak v bodech 6 a 7 odůvodnění rozsudku) pro stručnost na ně odkazuje. Je třeba zdůraznit, že je právem soudu I. stupně hodnotit důkazy, které provedl a odvolacímu soudu do volného hodnocení důkazů nepřísluší zasahovat, pokud není v rozporu se zásadami formální logiky. Zasahovat do hodnocení důkazů a vytýkat prvostupňovému soudu nesprávné hodnocení lze obecně pouze tehdy, pokud by nalézací soud provedl některý důkaz, který by následně vůbec nehodnotil anebo hodnotil naopak neprovedené důkazy, případně pokud by bylo hodnocení důkazů v rozporu s jejich obsahem. To však odvolací soud v projednávané věci nezjistil.
7. Rovněž Krajský soud v Brně má předně za jednoznačně prokázané trestní jednání obžalovaného spočívající ve znásilnění poškozené, na které po jejím prvotním slovním odmítnutí vykonal přes kladený aktivní odpor pohlavní styk, přičemž je zřejmé, že soud I. stupně vycházel z původního bezvýhradného doznání obžalovaného, které korespondovalo s procesní výpovědí poškozené ze dne 5. 5. 2022. Nelze přehlédnout, že obžalovaný se k vlastnímu znásilnění doznal v první výpovědi ihned po zahájení trestního stíhání, tehdy již za přítomnosti ustanovené obhájkyňe, dokonce opakovaně deklaroval, že je mu trestního jednání líto. Jasně popsal, jakým způsobem proti její vůli poškozenou vysvlékl, jakým způsobem ji držel a jak kladla odpor, i to, že na něj křičela a slovně dávala najevo, že se stykem nesouhlasí. V řízení před soudem se obžalovaný snažil své jednání bagatelizovat, v podstatě vyhýbavým způsobem se vyjadřoval k tomu, zda vůbec poškozenou držel a také jednoznačně změnil verzi v tom, že poškozenou nesvlékl a tvrdil, že se svlékla sama. Za této

situace je logické, že soud I. stupně předestřel některé pasáže obžalovanému z přípravného řízení v intencích § 207 odst. 2 trestního řádu, přičemž tyto změny obžalovaný zjevně nedokázal věrohodně vysvětlit a je logické, že v konečném hodnocení prvostupňový soud vyšel právě z původního bezvýhradného doznání, které korespondovalo s výpovědí poškozené. Ze všech okolností činu lze tedy skutečně stěží uvěřit naznačované verzi obžalovaného, že se v jisté fázi mohl domnívat, že poškozená s pohlavním stykem souhlasí a rovněž naprosto nevěrohodná je verze, že by snad poškozená svůj nesouhlas se stykem vyjádřila a křičela až poté, co obžalovaný pohlavní styk dokončil, tedy, kdy už se měl oblékat a kdy ji ani nedržel. K takovému chování by v podstatě neměla žádný logický důvod. Ostatně obhajoba v situaci, kdy se poškozená nedostavila k hlavnímu líčení, souhlasila se čtením právě procesní výpovědi poškozené a obžalovanému jistě bylo známo s ohledem na seznámení se spisem, co je vlastním obsahem této výpovědi a jakou verzi popsala poškozená dne 5. 5. 2022. Pokud tedy soud I. stupně popsané jednání obžalovaného kvalifikoval ve shodě s podanou obžalobou jako zvláště závažný zločin znásilnění dle § 185 odst. 1, odst. 2 písm. a) trestního zákoníku, nelze této právní kvalifikaci nic vytknout, neboť obžalovaný jinou osobu násilím donutil k pohlavnímu styku a čin spáchal souloží ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Za násilí je třeba považovat použití jakékoli fyzické síly ze strany pachatele za účelem překonání at' již aktivně kladeného nebo očekávaného odporu poškozené. Samotný pojem pohlavní styk je v podstatě jakýkoliv způsob ukájení pohlavního pudu na těle jiné osoby a v tomto širokém vymezení v ní není zahrnuta pouze klasická soulož, ale pohlavní styky provedené způsobem se souloží srovnatelnými. Obžalovaný však po překonání kladeného odporu poškozené donutil poškozenou k souloží, tedy došlo již ke spojení pohlavních orgánů muže a ženy a tudíž je důvod k užití kvalifikované skutkové podstaty ve smyslu § 185 odst. 2 písm. a) trestního zákoníku. Ze způsobu provedení činu i samotného charakteru trestné činnosti nelze dovodit ve vztahu k tomu činu jinou formu zavinění než přímý úmysl ve smyslu § 15 odst. 1 písm. a) trestního zákoníku.

8. Odvolací soud se pak ztotožnil s napadeným rozsudkem i v té části, kdy prvostupňový soud popsal, jakým způsobem obžalovaný bezprostředně po dokonání soulože uhodil poškozenou do hlavy a způsobil tři tržné ranky v týlní krajině. Uvedené jednání, které tedy následovalo bezprostředně po dokonání soulože pak prvostupňový soud kvalifikoval ve shodě s podanou obžalobou jako pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Jak z výpovědi obžalovaného v přípravném řízení, tak před soudem je zřejmé, že obžalovaný zpochybňuje potřebnou míru zavinění a v rozporu s poškozenou, popisuje způsob hození kamenu o rozměrech přibližně 5x5 cm a výšky několik cm, přičemž se nejprve hájil tím, že byl po styku naštván (neuvádí konkrétně z jaké příčiny) a kostku hodil v podstatě nahodile za sebe směrem do prostoru, kde se stále nacházela poškozená. O její osud se nijak nestaral, nevšiml si, zda ji kámen zasáhl, eventuálně, zda byla zraněna a ihned po odhození kostky začal z místa utíkat. Nutno zdůraznit, že k témuž byl obžalovaný detailně vyslýchán i v řízení před soudem, zejména část výpovědi na č. l. 154, kdy připustil, že kámen mohl být i větší, nicméně přibližně se mu vlezl do ruky, našel ho nahodile někde v blízkosti místa, kde se dopustil znásilnění, měl ostré hrany, měl přibližně tvar dlažební kostky. Byl si vědom, že kámen hází přibližně do prostoru, kde se nachází stále poškozená a nedokázal v podstatě vůbec vysvětlit proč tak učinil, tvrdil, že kámen „chtěl jenom hodit na zem“. Poté na opakované dotazy, proč házel kámen právě do tohoto prostoru a nikoliv jinam (když přitom tvrdí, že nechtěl poškozenou zasáhnout), se nejprve opakovaně nevyjádřil a poté přispěchal s tvrzením, že měl možná strach, že mu poškozená „něco udělá“ a dovozoval to z toho, že snad držela v ruce klacek. Je však s podivem, že i přesto se obžalovaný o osud poškozené nijak nezajímal, na straně jedné tvrdí, že chtěl kámen hodit pouze na zem, současně tvrdí, že se cítil nějakým způsobem ohrožen a když tedy kámen hodil, o poškozenou se vůbec nezajímal a o jejím zranění se údajně dozvěděl až od nějakého známého po několika dnech.

9. V této části je nicméně jeho obhajoba jednoznačně vyvrácena právě výpovědí poškozené G., která v procesní výpovědi z přípravného řízení popsala, že po spáchaném znásilnění viděla nějaký kámen, který obžalovaný najednou držel v ruce, pravděpodobně v pravé, v tu chvíli již stáli těsně u sebe, obžalovaný stál za ní a dokonce ji držel jednou rukou za její ruku a právě druhou rukou ji praštil do hlavy. Krátce před dopadem kamenu otočila hlavu od něj a cítila tedy zezadu úder do hlavy. Dle poškozené se jednalo o velkou sílu a poměrně velký kámen (poškozená ukazovala při výpovědi velikosti přibližně sevřené pěsti), když byla téhož večera ošetřena v nemocnici, šla podle její verze ještě kámen hledat na tržnici, ale už ho nenašla, chtěla ho předložit policii jako důkaz, rovněž se nenacházel na místě ani v době, a to již se značným časovým odstupem realizovala prověrka na místě činu. Po úderu situaci pořádně nevnímala, nic neviděla, krvácela na hlavě, pamatuje si, že se pachatel lekl, asi dostal strach a ihned utekl, ani z její výpovědi tedy nevyplývá, že by se byť minimálním způsobem obžalovaný zajímal o její stav. Je tedy zřejmé, že výpověď obžalovaného a poškozené se nijak zásadně nerozchází v popisu velikosti kamene v tom, že neměl zcela pravidelný tvar, měl ostré hrany, o čemž ostatně svědčí i tržná rána navzdory vlasovému krytu hlavy, avšak tyto výpovědi se rozcházejí v tom, zda byla skutečně cíleně udeřena do hlavy pachatelem. V tomto směru je však třeba připomenout právě nejednoznačná vyjádření obžalovaného v řízení před soudem, kdy nedokázal vůbec věrohodně vysvětlit proč vlastně kámen hodil, měnil svá tvrzení. K uvedenému lze za odvolací soud doplnit, že pokud by byla pravdivá verze obžalovaného o jakémsi nahodilém odhození kamenu na vzdálenost snad několika metrů, pak lze těžko uvěřit, že by byla poškozená udeřena právě přesně do týlu hlavy a do vlasové části. Naopak místo zásahu na hlavě poškozeného a vícečetná zranění provázená i krvácením (zranění si vyžádala sešití rány) svědčí pro razantní, cílený a v podstatě zákeřný útok vedený z bezprostřední blízkosti tak, jak jej právě popisuje poškozená. Navíc si byla zcela jistá, že byla dokonce během tohoto úderu ještě pachatelem držena za jednu ruku a že stačila v podstatě na poslední chvíli pohnout hlavou a otočit, čili bylo jen dílem náhody, že nebyla udeřena například do spánkové oblasti nebo přímo do obličeje. Ačkoli se doličný předmět nepodařilo zajistit pro účely trestního řízení, nicméně obžalovaný i poškozená se k jeho přibližné velikosti vyjadřují v podstatě shodně, je zřejmé, že při takovém způsobu útoku a povaze použitého předmětu lze usuzovat minimálně na srozumění pachatele s tím, že může způsobit poškozené osobě těžkou újmu ve smyslu § 122 trestního zákoníku. Tento právní závěr byl v projednávané věci učiněn navzdory tomu, že pokud jde o specifikaci zranění a způsob ošetření, měl soud I. stupně i odvolací soud k dispozici kromě výpovědi poškozené a úředního záznamu zasahující hlídky, především lékařskou zprávu z Nemocnice v Prostějově založenou na č. l. 80, kde jsou specifikovány přibližně 3 ranky o velikosti 2 cm zasahující do podkoží, které byly sešity, rentgen hlavy a páteře nezaznamenal traumatické změny na skeletu a bylo provedeno s negativním výsledkem také CT vyšetření mozku. Byl doporučen klidový režim, po víkendu pak převázat rány a posléze vytažení stehů za dobu přibližně devíti dnů.
10. Pokud jde o pojem těžké újmy na zdraví, ta je vymezena vzhledem k ustanovení § 122 odst. 2 trestního zákoníku dvěma podmínkami, které musí být splněny současně. Musí se jednat o vážnou poruchu zdraví nebo vážné onemocnění a současně musí odpovídat alespoň jednomu z taxativně uvedených typů dle § 122 odst. 2 písm. a) – i) trestního zákoníku. Otázka, zda v konkrétním případě jde o některý druh těžké újmy je otázkou právní, jejíž řešení přísluší v konečné fázi soudu a nelze zastírat, že zpravidla v případě obžaloby pro tento zvlášť závažný zločin je součástí spisu znalecký posudek z oboru zdravotnictví, odvětví soudní lékařství. Přesto odvolací soud neshledal důvody k případnému zrušení napadeného rozsudku a doplnění dokazování o tento znalecký posudek před prvostupňovým soudem s tou argumentací, že ve výrokové části není konkrétně specifikováno, k jakému závažnějšímu zranění jednání obžalovaného bezprostředně směřovalo, a tedy zda mělo možný charakter těžké újmy na zdraví. Je totiž nepochybné, že obžalovaný vedl cílený úder do oblasti hlavy poškozené, tedy do míst, kde jsou, jak je obecně známo, uloženy životně důležité orgány a základní smyslové orgány. I při absenci znaleckého posudku není pochyb o tom, že při razantním úderu poměrně masivním kamenem z bezprostřední blízkosti a při velké dopadové intenzitě působící na hlavu, hrozí obecně vznik vážnějšího poranění než objektivně nastalo,

zejména v podobě zlomenin kostí klenby, případně nitrolebnímu krvácení nebo i poškození mozku v podobě zhmoždění mozku a otoku mozku, tedy stavů, které jsou zcela standardně soudní praxí klasifikovány jako vážné poškození důležitého orgánu ve smyslu § 122 odst. 1 písm. e) trestního zákoníku. Rovněž mohlo dojít k poranění smyslového orgánu, pokud by poškozená nereagovala na poslední chvíli otočením hlavy, tedy k zásahu do oka a tedy následné ztrátě nebo podstatnému oslabení funkce smyslového ústrojí ve smyslu § 122 odst. 1 písm. d) trestního zákoníku. V soudní praxi přitom nejsou výjimkou případy, kdy objektivně vzniklé zranění na straně poškozeného ani nenaplnjuje znaky tzv. lehké újmy, přesto však s ohledem na všechny okolnosti činu a povahu použité zbraně či předmětu a způsob vedeného útoku lze ze všech okolností dovodit, že úmysl pachatele směřoval právě k onomu těžšímu následku. Pro závěr, že těžká újma byla pachatelem způsobena úmyslně není ani nutné, aby pachatel chtěl způsobit právě takové poranění, které bylo jednáním objektivně způsobeno. Tento závěr je podmíněn zjištěním, že pachatel jedná v úmyslu způsobit poškozené osobě poranění alespoň takové intenzity, které má charakter těžké újmy ve smyslu § 122 odst. 2 trestního zákoníku. Postačuje tedy zjištění, že pachatel věděl, že svým jednáním může takovýto těžší následek způsobit a byl s tím přinejmenším srozuměn (tzv. eventuální úmysl). Na takovýto eventuální úmysl lze v projednávané věci usuzovat právě z povahy použité zbraně, tedy masivního kamenu přibližně o velikosti pěsti, kterým byla poškozená razantně udeřena z bezprostřední blízkosti, dále intenzity útoku, ze způsobu provedení činu i z toho, že poškozená byla pod značným vlivem alkoholu, což z doby předchozích několika desítek minut musel i pachatel vnímat a tedy měla ztíženou možnost nějak účinně reagovat na tento zákeřný útok. Je tedy nutno hodnotit všechny okolnosti, za kterých se útok stal a jakým způsobem bylo vůči poškozené útočeno a tyto objektivní skutkové okolnosti promítnout do příslušné právní kvalifikace. Pokud měl pachatel v úmyslu způsobit jiné osobě těžkou újmu na zdraví a s ohledem na užitý předmět a způsob vedeného útoku, takový těžší následek bezprostředně hrozil a pokud přesto v důsledku jednání pachatele došlo pouze k ublížení na zdraví, je třeba jeho jednání kvalifikovat již jako pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví dle § 21 odst. 1 k § 145 odst. 1 trestního zákoníku. Krajský v Brně po přezkoumání uvedené trestní věci tedy neshledal pochybení v postupu prvostupňového soudu, pokud ten ve vícečinném souběhu se spáchaným trestným činem znásilnění kvalifikoval následné jednání obžalovaného také jako již shora citovaný pokus zvláště závažného zločinu těžkého ublížení na zdraví. Odvolací soud se ztotožnil i se závěrem prvostupňového soudu o příslušné formě zavinění v podobě úmyslu přímého, neboť k útoku kamenem došlo skutečně z bezprostřední blízkosti, kdy jednou rukou poškozenou dokonce držel, aby vedl cílený a bezohledný útok přímo do oblasti hlavy.

11. Pokud se týká uloženého trestu, pak prvostupňový soud v napadeném rozsudku poměrně detailně hodnotil osobu obžalovaného, jeho dosavadní sociální zázemí i jeho trestní minulost, kdy v jednom případně již bylo podmíněně upuštěno od uložení trestního opatření v souvislosti s rozhodováním Okresního soudu v Prostějově, soudu pro mládež pod sp. zn. 2 Tm 3/2020. Správně soud připomíná, že dokonce došlo k prodloužení zkušební doby s dohledem a tato zkušební doba končila 30. 6. 2022, obžalovaný se tedy nyní posuzované trestné činnosti bohužel dopouští ještě v uvedené zkušební době. Pokud jde o jeho sklony k závadovému jednání, nelze skutečně přehlížet bohatý opis z evidence přestupků na č. l. 135 spisu, kde figuruje od roku 2019 do března 2022 již 12 přestupků, přičemž jde jak o přestupky úseku toxikomanie, tak i přestupky proti majetku, proti veřejnému pořádku a proti občanskému soužití. Na straně obžalovaného lze skutečně spatřovat polehčující okolnost v podobě částečného doznání, kdy doznal samotné znásilnění a také jeho nízký věk, kdy spáchal oba trestné činy ve věku blízkém věku mladistvých, nicméně úhrnný trest je ukládán pro více trestných činů, v obou případech jde o zvláště závažné zločiny, přičemž trestní sazba přísnějšího z nich má rozpětí od 3 do 10 roků. Pokud při převaze přitěžujících okolností prvostupňový soud uložil obžalovanému trest stále ještě na dolní hranici zákonného rozpětí a byť jej spojil s přímým výkonem, tak trest nelze rozhodně považovat za nepřiměřeně přísný a ve shodě s prvostupňovým soudem je nutné konstatovat, že podmínky pro podmíněný odklad skutečně dány nejsou. Neumožňuje to ani osoba pachatele a jeho závadové jednání v minulosti ani okolnosti

případu a následky na straně poškozené a způsob provedení obou zvláště závažných zločinů. Odvolací soud tedy neshledává rozhodně důvody pro uložení podmíněného trestu, neboť ten by se v případě obžalovaného zcela zjevně minul výchovným účelem. Jako správný byl tak potvrzen rovněž závěrečný výrok adhezního řízení dle § 228 odst. 1 trestního řádu, kdy byl obžalovaný zavázán povinností nahradit způsobenou škodu na vynaložených nákladech zdravotní péče poškozené G. a tyto náklady vynaložila příslušná zdravotní pojišťovna VZP ČR se sídlem Praha 3, Orlická 4/2020. Stran bližšího odůvodnění lze bezesbýtku odkázat na bod 11 odůvodnění rozsudku.

12. Odvolací soud tedy potvrdil rozsudek soudu I. stupně ze dne 13. 9. 2022, u kterého neshledal žádné procesní, skutkové ani právní vady, a proto odvolání obžalovaného bylo dle § 256 trestního řádu jako nedůvodné zamítnuto.

Poučení o opravných prostředcích:

Proti tomuto rozhodnutí není řádný opravný prostředek přípustný, takže **rozhodnutí nabylo právní moci a je vykonatelné** (§ 139 odst. 1 písm. b/cc trestního řádu).

Lze však proti němu **podat dovolání** (§ 265a odst. 1 trestního řádu).

Dovolání mohou podat (§ 265d odst. 1 trestního řádu):

- nejvyšší státní zástupce, který je povinen v dovolání uvést, zda je podává ve prospěch či v neprospěch obviněného (§ 265d odst. 1 písm. a, trestního řádu),
- obviněný pouze prostřednictvím obhájce. Podání obviněného, které nebylo učiněno prostřednictvím obhájce, se nepovažuje za dovolání, byt' bylo takto označeno (§ 265d odst. 2 trestního řádu).

Dovolání se podává u soudu, který rozhodl v I. stupni, do dvou měsíců od doručení rozhodnutí, proti kterému dovolání směřuje (§ 265e odst. 1 trestního řádu).

O dovolání **rozhoduje Nejvyšší soud České republiky** (§ 265c trestního řádu).

V dovolání, kromě obecných náležitostí, uvedených v § 59 odst. 3 trestního řádu, **musí být uvedeno** (§ 265f odst. 1 trestního řádu):

- proti kterému rozhodnutí dovolání směřuje,
- který výrok, v jakém rozsahu a z jakých důvodů je napadán,
- čeho se dovolatel domáhá,
- konkrétní návrh na rozhodnutí dovolacího soudu,
- odkaz na zákonná ustanovení § 265b odst. 1 písm. a-l) nebo § 265b odst. 2 trestního řádu, o které se dovolání opírá.

Rozsah a důvody dovolání lze měnit jen po dobu trvání lhůty k podání dovolání (§ 265f odst. 2 trestního řádu).

Kdo podal **zcela bezvysledně dovolání**, je povinen státu nahradit náklady řízení o tomto návrhu, a to **paušální částkou**, kterou stanoví ministerstvo spravedlnosti obecně závazným právním předpisem (§ 153 odst. 1 tr. řádu). Paušální částka nákladů v řízení o zcela bezvysledně podaném dovolání **činí 10.000 Kč** (§ 3a vyhl. č. 312/1995 Sb.).

Brno 16. 11. 2022

Mgr. Šárka Dufková v. r.
předsedkyně senátu

Vypracoval:
Mgr. Josef Tatiček v. r.